

derhalve na de bevrijding dat hij zich slechts onder invloed van deze 'bedreiging van de vijand' bij zijn weddeverlaging had neergelegd. Hij vergde nabetaling van het hem onthouden bedrag – de Middelburgse Kamer wees in juli '46 zijn eis toe.¹

Tenslotte was er de zaak van de Amsterdamse vrouw die in oktober '41 was overleden en een groot vermogen had nagelaten. Twee weken voor haar overlijden had zij een van haar drie zoons, die in Brits-Oost-Afrika werkzaam was, bij notariële acte ontferd. Dat had zij gedaan teneinde te voorkomen dat de Duitsers zich van dat derde van haar erfenis meester zouden maken. Mede op verzoek van de twee andere zoons werd de onterving in december '45 door een van de Amsterdamse Kamers ongedaan gemaakt.

Soms werd rechtsherstel gevraagd in verband met gebeurtenissen die in de sfeer van de illegaliteit hadden gelegen.

Zo had een gehuwde man in november '42 een levensverzekering gesloten krachtens welke na zijn overlijden aan zijn weduwe f 30 000 moest worden uitgekeerd alsmede per jaar f 3 000 – hij had daarbij aan de desbetreffende levensverzekeringsmaatschappij niet meegedeeld dat hij diep in het illegale werk zat. Hij was in juli '43 in Den Haag gearresteerd, had weten te ontsnappen, was naar Parijs getrokken en daar voor de tweede maal gearresteerd en was tenslotte in april '45 in een concentratiekamp overleden. Zijn weduwe had de betaling van de verzekeringspremie in augustus '44 moeten staken, waarna de levensverzekeringsmaatschappij in december de polis had geroyeerd. De weduwe vroeg om annulering van dat royement. Haar verzoek werd in maart '49 door een van de Haagse Kamers afgewezen – haar man had, meende de Kamer, met het oog op zijn verhoogd overlijdensrisico maatregelen moeten treffen om de betaling van de verzekeringspremie onder alle omstandigheden te laten voortduren.

In Groningen was van twee gebroeders die samen handel dreven, de ene in maart '44 gearresteerd en de andere vervolgens ondergedoken. In hun kantoor had een 'foute' Nederlandse politiefunctaris blanco facturen aangetroffen waarop de naam stond van een plaatselijke bank als bankrelatie van de twee. De politieman was toen enkele weken later naar de bank gestapt, had daar brutaalweg het saldo van de handelsonderneming opgeëist en dat was hem ter grootte van f 6 600 onmiddellijk uitbetaald, zonder dat de bankier zich er van vergewist had of de politieman wel enig recht had, het geld in ontvangst te nemen. Na de

¹ Uitspraak d.d. 31 juli 1946, a.v., II, p. 136.